

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Jaroslavou Křivánkovou ve věci

žalobce: A. Ch.
zastoupený: Mgr. et Mgr. Janem Jungem, advokátem se sídlem
Májová 606/35, 350 02 Cheb
proti

žalovanému: Ministerstvo vnitra ČR, se sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34
Praha 7

v řízení o žalobě ze dne 5. 10. 2022 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 8. 2022, č. j.
OAM-519/ZA-ZA10-D07-2022,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 25. 8. 2022, č. j. OAM-519/ZA-ZA10-D07-2022 rozhodl žalovaný o žádosti žalobce o mezinárodní ochranu ze dne 16. 5. 2022 tak, že se řízení zastavuje podle § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o azylu), jelikož shledal žádost žalobce dle § 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu nepřipustnou, neboť dle čl. 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 ze dne 26. 6. 2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států

(dále jen Dublinské nařízení), je státem příslušným k posuzování žádosti žalobce o mezinárodní ochranu Polská republika. Žalovaný konstatoval, že žalobce byl dne 16. 5. 2022, kdy učinil prohlášení o mezinárodní ochraně na území ČR, držitelem dlouhodobého víza č. 101222655 vydaného Polskou republikou dne 6. 10. 2021 s možností více vstupů a maximální délkou pobytu 167 dní ode dne 14. 10. 2021 do dne 29. 3. 2022 a je tak nezbytné aplikovat kritérium dané článkem 12 Nařízení Evropského parlamentu a Rady. Žalovaný proto požádal dne 2. 6. 2022 Polskou republiku o převzetí příslušnosti k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu, již žalobce podal v ČR a dne 5. 7. 2022 obdržel žalovaný informaci, že Polská republika uznala svoji příslušnost k posouzení žádosti žalobce. Žalovaný se proto zabýval skutečnostmi, zda v případě Polské republiky existují závažné důvody domnívat se, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a podmínky přijetí žadatelů, jež by dosahovaly možného rizika nelidského či ponižujícího zacházení a v té souvislosti žalovaný vycházel zejména z Informace OAMP Polsko, Azylový systém: řízení o mezinárodní ochraně, pobytová střediska a dublinský systém ze dne 13. 6. 2022. Žalovaný dále konstatoval, že na úrovni EU, ať již jejich jednotlivých výkonných orgánů či Evropského soudního dvora, ani ze strany Evropského soudu pro lidská práva ve Štrasburku, nebylo vydáno žádné závazné rozhodnutí pro členské státy EU či Rady Evropy, jež by jednoznačně deklarovalo systematické nedostatky řízení ve věci mezinárodní ochrany a přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu v Polské republice dosahující dokonce rizika nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu Listiny základních práv EU a ani Úřad Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky jako nejvyšší orgán odpovědný za dohled nad dodržováním a naplňováním Úmluvy o právním postavení uprchlíků nevydal žádné stanovisko požadující, aby se členské státy EU zdržely transferu žadatelů o mezinárodní ochranu do Polské republiky, jak to učinil například zcela jednoznačně v minulosti v případě Řecka. Polská republika je členem EU, státní moc zde dodržuje právní předpisy a lidská práva a je schopna zajistit dodržování lidských práv a právních předpisů i ze strany nestátních subjektů. Polská republika ratifikovala a dodržuje mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách a umožňuje činnost právníkům osobám, jež dohlížejí nad dodržováním těchto práv, je považována za bezpečnou zemi původu a to, že zde požádají o udělení mezinárodní ochrany ročně tisíce uprchlíků, svědčí o neexistenci obav uprchlíků z tamního azylového systému, přičemž v Polsku nehrozí ani nelidské či ponižující zacházení ve vztahu k vedení řízení ve věci mezinárodní ochrany a zajištění podmínek přijetí žadatelů o mezinárodní ochranu. Od zahájení ruské invaze na Ukrajinu do Polské republiky uprchlo až 2,5 mil. ukrajinských uprchlíků. Postup při registraci a sociální aspekty přijímání ukrajinských uprchlíků byly definovány zvláštním zákonem, jenž reguluje udělování tzv. dočasné ochrany ukrajinským uprchlíkům. Žalovaný konstatoval, že žalobce nenáleží do žádné kategorie zranitelných osob ve smyslu § 2 odst. 1 písm. e) zákona o azylu, nepotýká se s žádným zdravotním omezením, v Polské republice se v průběhu svého pobytu ani nikdy v minulosti nesetkal se žádným závažným problémem a neuvedl žádné podstatné důvody, pro něž by se nemohl do Polské republiky vrátit, je plně soběstačný, samostatný, je schopen si vlastními silami zajistit své životní potřeby. Neuvedl žádné důvody proti azylovému řízení v Polské republice. V případě jeho bratrance žijícího na území ČR se nejedná o nejbližšího rodinného příslušníka dle čl. 2 odst. g Nařízení Evropského parlamentu a Rady, v minulosti spolu nesdíleli společnou domácnost, žalobce v minulosti nepobýval v ČR, nemá zde vytvořeny žádné kulturní vazby. Z vlastního rozhodnutí v minulosti cestoval do Polské republiky, kde pracoval a setrval až do vypršení platnosti svého víza. V Polské republice mu bude umožněno setrvat v některém z pobytových zařízení pro žadatele o

mezinárodní ochranu či bude mít nárok na ubytování v soukromí za finanční podpory úřadů. Vzhledem k vysokému počtu žadatelů o mezinárodní ochranu může logicky docházet k prodloužení doby potřebné k vyřízení žádosti o udělení mezinárodní ochrany, nicméně k podobným komplikacím může docházet ve všech státech stížených vlnou žadatelů pocházejících z Ukrajiny. Dle přesvědčení žalovaného nevyplývají z předložených aktuálních zpráv závažné systémové nedostatky v oblasti vedení azylového řízení v Polské republice. Žalovaný neshledává obavy žalobce z obyvatel Ukrajiny za opodstatněné, na území ČR se stejně tak nachází velké množství žadatelů přicházejících z oblasti probíhajícího válečného konfliktu. Většina obyvatel Ukrajiny nesídlí v Polské republice ubytovací kapacity s tradičními žadateli o udělení mezinárodní ochrany. Žalobce se v případě jakýchkoli obav může obrátit na kompetentní orgány správy uprchlických zařízení, bezpečnostní službu pobytových zařízení či policii. Žalovaný proto v případě žalobce nenašel relevantní důvody pro aplikaci čl. 17 Nařízení Evropského parlamentu a Rady.

II.

Žaloba

2. Žalobce v žalobě namítal nezákonnost rozhodnutí žalovaného spočívající v nesprávném posouzení řešené otázky a nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného spočívající v nedostatku důvodů pro rozhodnutí vzniklého na základě vlastního uvážení žalovaného, jež je, vzhledem k účelovému výkladu zákonných norem, procesně i fakticky aktuálně nepřesné. Uvedl, že se opakovaně pokoušel poukázat na to, že v aktuální postcovidové situaci, v jeho případě zasažené především válečnou agresí Ruské federace, může být formální aplikace Dublinského systému na případy obdobné jeho zřetelně nevhodná, neboť tato norma je dnes, již více než 8 let stará a i přes mimořádné aktivity EU vyvíjené ke zpřesnění, zpřehlednění a zjednodušení azylového řízení na území EU, je vše aktuální zatím pouze na úrovni rozhodnutí Rady EU. Opakovaně se pokoušel ve svých písemných sděleních přimět žalovaného k osobnímu, individuálnímu přístupu k jeho případu, avšak bez jakékoliv zřetelné odezvy. V odůvodnění rozhodnutí zcela absentuje jakýkoliv vlastní přidaný aspekt k tvrzením žalobce do nevhodnosti aplikace označené normy EU na jeho případ, resp. na aktuální azylovou situaci v Polské republice. Žalobce uvedl, že žalovaný nereagoval na jím tvrzené skutečnosti, že trend, kdy v roce 2021 Radou EU schválený „Pakt o migraci a azylu“ a nově schválené mandáty o nařízení o Eurodacu a prověřování sice počítají např. s jistou vis major ve formě celosvětové pandemie, avšak nikoli s mezinárodním otevřeným válečným stavem mezi Rusou federací a Ukrajinou a tento trend by měl správní orgán ve svém řízení jasně vymezit a s ohledem na to by měly správní orgány EU rozhodující o azylech, resp. o životech každého jednoho žadatele z území Ruska nebo Ukrajiny, s tímto ohledem zřetelně počítat. Způsob odůvodnění rozhodnutí považuje žalobce za zcela formální dle zákonných dispozic a vnímá jej jako nesprávný a nezákonný. V souvislosti s tzv. přepjatým formalismem odkázal na rozhodnutí NSS ze dne 10. 12. 2004, č. j. 5 Afs 16/2003-56.
3. Žalobce dále považuje za pochybení žalovaného nedostatečnou a zcela obecnou argumentaci týkající se přezkumu systematických nedostatků, pokud jde o azylové řízení v Polské republice. Žalobcem uvedené konkrétní údaje o kapacitách volných míst v azylových střediscích jsou z roku 2020, tedy před započítáním války na Ukrajině a závěr této nejdůležitější části odůvodnění rozhodnutí staví na vlastní úvaze, že ani žalobci nehrozí v Polské republice nelidské či ponižující zacházení ve vztahu k vedení řízení ve

věci mezinárodní ochrany a zajištění podmínek přijetí žadatelů o mezinárodní ochranu. Žalobce při provedených pohovorech opakovaně uváděl, že vedle strachu o život při jeho účasti ve válce na Ukrajině má především důvodné obavy z jeho dalšího pobytu v Polské republice, přesněji má strach z pobytu v azylových centrech při azylovém řízení v Polské republice, kde nemá zajištěné ani žádné ubytování, nemá rodinné vazby, práci ani přátele. Žalobce je občanem Ruské federace, přičemž jeho nucený pobyt v „proukrajinském“ Polsku je aktuálně skutečně tématem pro daleko pečlivější šetření, než jaké žalovaný v průběhu procesu správního řízení provedl. Situace se navíc každý den vyhorcuje, aktuální částečná mobilizace Ruska je toho jasným důkazem, přičemž tento trend šlo v době správního řízení zřetelně předpokládat. Žalovaný nemohl opřít své rozhodnutí o obecná fakta, několik let staré číselné údaje a o mezinárodní úmluvy z poloviny minulého století, přičemž přesně takový skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, je v rozporu se spisy či v nich nemá oporu či vyžaduje rozsáhlé nebo zásadní doplnění s ohledem na aktuální eskalaci války na Ukrajině. Tento stav považuje žalobce za vadu řízení dle § 76 odst. 1 písm. b) s.ř.s. Žalobce považuje žalovaným uvedené skutečnosti týkající se vysokého počtu ukrajinských uprchlíků do Polské republiky a jejich efektivního začleňování do fungujícího polského sociálního systému za zcela nesouladné s řešenou věcí a podporující naopak spíše smysl a význam žalobního návrhu za situace, kdy je občanem Ruské federace a detailní informace týkající se uvedených skutečností v něm pouze podporují jeho strach z nuceného přemístění do Polské republiky. Tyto obavy žalobce podporují i dvě prokazatelné skutečnosti dostupné z veřejně přístupných informačních zdrojů, jež si měl žalovaný ve smyslu § 3 SprŘ vyhledat a použít. Jde o report hnutí Amnesty International mapující migrační situaci v Polské republice a na polsko-běloruské hranici publikovaný 20. 4. 2022, tedy v průběhu války na Ukrajině, který uvádí, že polské úřady porušují v přeplněných detenčních střediscích práva žadatelů o azyl například prováděním osobních prohlídek, při nichž se žadatelé o azyl musí svlékat a jsou vystaveni i jinému ponižujícímu zacházení s tím, že chování polských orgánů nese rysy rasismu a pokrytectví. Dále poukázal na zprávu ze dne 24. 9. 2022 z informačního portálu „zitre.cz“ obsahující informaci, že tři pobaltské státy tvrdí, že nejsou připraveny automaticky nabídnout azyl Rusům prchajícím před mobilizací do armády s tím, že doufají, že nespokojenost s ruskými úřady místo toho vzroste na ruském území. Nyní se k těmto státům přidalo i Polsko. EU přitom zřetelně zdůraznila, že žádosti Rusů o azyl by měly být posuzovány případ od případu, když nyní tomu tak na území Polské republiky není a měla by být zohledňována nejen základní práva a zákony týkající se azylového řízení, ale i geopolitické faktory a bezpečnostní rizika. Žalobce poukázal na rozhodnutí Krajského soudu v Brně ze dne 22. 7. 2016, č. j. 33 Az 8/2016-25 zabývající se úkolem žalovaného shromáždit pro vydání svého rozhodnutí náležité podklady, jejichž výčet upravuje § 23c zákona o azylu pouze demonstrativně, tedy shromažďovat přesné a aktuální informace z různých zdrojů o státu, jehož je žadatel o mezinárodní ochranu státním občanem... ale také informace tohoto druhu o členských státech EU, do nichž žalovaný navrácí cizince v dublinském řízení. Žalobce dále odkázal na platnou zásadu non – refoulement, jíž je ČR plně vázána a s jejímž možným dopadem do konkrétního případu žalobce se žalovaný nijak nezabýval. Žalobce dále poukázal na smysl čl. 17 platného Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 ze dne 26. 6. 2013, kdy by z důvodů hodných zřetele mohlo být o jeho žádosti rozhodováno právě zde na území ČR. Argumentaci žalovaného vycházející z dřívějšího bezproblémového pobytu žalobce v Polské republice, z toho, že je zdravý a ve smyslu § 2 odst. 2 písm. i) zákona o azylu vlastně nezranitelný a není tak namístě aplikovat na případ žalobce obsah

čl. 17 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 ze dne 26. 6. 2013, považuje žalobce vzhledem k aktuální migrační situaci v Polské republice za absolutně nedostačující.

4. Žalobce k žalobě připojil Dohodu o provedení práce ze dne 3. 8. 2022, již uzavřel se společností Green West s.r.o. Na základě ní se žalobce zavázal vykonávat pracovní činnost na pozici „pomocná síla ve skladu“ a další činnosti dle konkrétních požadavků zaměstnavatele v nepravděpodobné pracovní době do 31. 12. 2022 za sjednanou odměnu ve výši 100 Kč /hod. v místě výkonu práce Karlovy Vary, Nádražní 61/8 s tím, že rozsah výkonu práce dle této dohody nepřekročí 300 hodin. Počátek výkonu práce nebyl ve smlouvě dohodnut.
5. Z výše uvedených důvodů žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III.

Vyjádření žalovaného

6. Ve vyjádření k žalobě dne 17. 10. 2022 žalovaný uvedl, že žalobu považuje za nedůvodnou. Uvedl, že žalobce byl dne 16. 5. 2022, kdy učinil prohlášení o mezinárodní ochraně na území ČR, držitelem dlouhodobého víza vydaného Polskou republikou dne 6. 10. 2021 s možností více vstupů a maximální délkou pobytu 167 dní ode dne 14. 10. 2021 do dne 29. 3. 2022 a s ohledem na to podle čl. 12 odst. 4 Nařízení Evropského parlamentu a Rady požádal správní orgán dne 2. 6. 2021 Polskou republiku o převzetí příslušnosti k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu, již žalobce podal v ČR a dne 5. 7. 2022 obdržel správní orgán informaci, že Polská republika uznala svoji příslušnost k posouzení žádosti žalobce o mezinárodní ochranu.
7. Pokud jde o argumentaci, že je pobyt žalobce v proukrajinských polských azylových zařízeních nevhodný, žalovaný připomněl, že i v ČR v současné době velká část žadatelů pochází z Ukrajiny a prakticky všechna azylová zařízení v ČR tyto žadatele přijímají. Nicméně z Informace OAMP Polsko ze dne 13. 6. 2022 vyplývá, že podobně jako ČR i Polská republika disponuje odděleným přijímacím systémem obyvatel Ukrajiny zasažených válečným konfliktem, kteří usilují o dočasnou ochranu a systémem pro tradiční žadatele a obavy žalobce tak vycházejí zjevně z nesprávných informací a jsou nedůvodné. Pokud jde o nedostatky polského azylového systému, napadené rozhodnutí vychází z renomovaných informačních a dostatečně aktuálních zdrojů, přičemž žalobcem uváděné nedostatky z těchto zdrojů nevyplývají.
8. Pokud žalobce argumentuje tím, že na rozdíl od České republiky v Polsku nemá zajištěno ubytování a práci, pak není žalovanému jasné, jak tedy v Polsku do současné doby pracoval a žil, když je zcela zjevné, že na území Polska musel mít vybudovány základní životní podmínky, neboť tam působil půl roku jako operátor stavební techniky a odcestoval z ní, když jeho vízum pozbylo platnosti.
9. K námitce, že strojově aplikoval čl. 17 Nařízení Evropského parlamentu a Rady žalovaný uvedl, že sdělení žalobce v průběhu správního řízení tomuto článku dublinského nařízení velmi podrobně podrobil, avšak byl nucen uzavřít, že žalobce nenáleží do žádné kategorie zranitelných osob ve smyslu § 2 odst. 1 písm. i) zákona o azylu, nepotýká se s žádným

zdravotním omezením, v průběhu pobytu v Polské republice ani nikdy v minulosti se nesetkal s žádným závažným problémem, je plně soběstačný, samostatný a v průběhu svého pobytu v Polské republice si byl schopen vlastními silami zajistit své životní potřeby. Neuvedl žádné podstatné důvody, pro které by se nemohl do Polské republiky vrátit, neuvedl žádné konkrétní důvody proti azylovému řízení v Polské republice. Na území ČR pobývá jeho bratranec, avšak nejedná se o nejbližšího rodinného příslušníka definovaného čl. 2 odst. g Nařízení Evropského parlamentu a Rady, v minulosti spolu ani nesdíleli společnou domácnost. Žalobce na území ČR v minulosti nepobýval a logicky zde nemá vytvořeny žádné, natožpak významné rodinné, kulturní či sociální vazby. Žalovaný hodnotil i to, zda žalobci bude poskytnuto ubytování, na pomoc si v té souvislosti vzal Informaci OAMP Polsko, Azylový systém ze dne 13. 6. 2022 a zjistil, že mu bude v Polské republice umožněno setrvat buď v některém z pobytových zařízení pro žadatele o mezinárodní ochranu, nebo bude mít nárok na ubytování v soukromí za finanční podpory úřadů a je tedy zřejmé, že ani tato žalobní námitka není důvodná. Žalobní argumentace se dle žalovaného prakticky míjí s obsahem napadeného rozhodnutí. Žalovaný proto navrhl, aby byla žaloba jako nedůvodná zamítnuta.

IV.

Replika žalobce

10. Žalobce ve svém vyjádření ze 7. 11. 2022 uvedl, že žádá, aby bylo rozhodnuto v nařízeném jednání. K vyjádření žalovaného uvedl, že má možnost pracovat a je tak připraven nezatežovat sociální systém ČR a nebýt zároveň finančně závislý na třetích osobách. Odkázal na soudu předloženou Dohodu o provedení práce s tím, že tato nehovoří o počátku výkonu práce žalobce s odkazem na § 97 odst. 4 z.č. 435/2004 Sb. o zaměstnanosti. Žalobce i jeho zaměstnavatel byli připraveni zahájit faktický výkon pracovní činnosti žalobce nejdříve až dne 21. 11. 2022. K ostatní argumentaci žalovaného obsažené v jeho vyjádření žalobce uvedl, že je z větší části opět činěna až přepjatě vzorově, opírajíc se o obecná fakta použitá již v napadeném rozhodnutí. Žalobce bude s největší pravděpodobností nucen skutečně podstoupit azylové řízení v zemi, v níž se aktuálně necítí bezpečně a v níž nemá práci ani přátele ani ubytování ve smyslu dublinského systému, o němž je přesvědčen, že nikdy nebyl modelován pro případ otevřené války v Evropě prakticky na hranici EU a žalobce tak má neustále vážné obavy o svůj život.

V.

Posouzení věci soudem

11. Řízení v projednávané věci je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s. ř. s.).
12. Soud rozhodl ve věci při nařízeném ústním jednání s ohledem na stanovisko žalobce a napadené výroky rozhodnutí správního orgánu přezkoumal v mezích žalobních bodů, přičemž se v souladu s čl. 46 odst. 3 směrnice č. 2013/32/EU, o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany zabýval i novými skutečnostmi odpovídajícími stavu v okamžiku svého rozhodování. Žalobce, jenž je ve věci právně zastoupen, se jednání nezúčastnil, přičemž jeho právní zástupce sdělil, že se žalobce v současné době zdržuje na neznámém místě.

VI.

Rozhodnutí soudu

13. Žaloba je nedůvodná.

14. Ze správního spisu má soud za prokázané, že žalobce podal dne 16. 5. 2022 v přijímacím středisku cizinců Zastávka žádost o udělení mezinárodní ochrany. V souvislosti s tím bylo zjištěno, že přicestoval do Polska dne 23. 10. 2021 a odtud přicestoval do ČR. Jeho totožnost byla ověřena dle cestovního dokladu. Výsledek bezpečnostní проверки v informačních systémech PČR byl pozitivní (DKT EV1 PZR VIZ).

15. V rámci poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu žalobce dne 20. 5. 2022 uvedl, že je státním příslušníkem Ruské federace, jeho náboženským přesvědčením je pravoslavné křesťanství. Nikdy nebyl členem žádné politické strany ani se politicky neangažoval, je svobodný, bezdětný, naposledy bydlel v Doněcku, odkud dne 20. 8. 2021 odjel autem do města Krasnodarsk, aby si vyřídil cestovní doklad, poté odtud letecky vycestoval v říjnu 2021 do Moskvy a následně do Varšavy. V Polsku zůstal do 28. 3. 2022 a poté odjel autobusem do ČR. Na území EU předtím pobýval z pracovních důvodů na Kypru v období roku 2010 až 2012 a v Polsku od října 2021 do března 2022, v Polsku mu bylo uděleno pracovní vízum. Podaná žádost o mezinárodní ochranu je jeho první. Aktuálně se cítí zdravý, s ničím se neléčí. O mezinárodní ochranu žádá do doby ukončení války na Ukrajině. Do Ruska se nechce vrátit, neboť má obavu z povolání do ruské armády. Nechce bojovat proti Ukrajincům, neboť tam má kamarády a nelze vyloučit, že i příbuzné. Na Ukrajině byl pouze v Doněcku, tedy v části, jež nebyla pod kontrolou ukrajinské vlády, kde neměl problémy s tamními orgány, ale propojenost kriminálních skupin s vedením DNR je tam všudypřítomná. Po ukončení války se chce vrátit na Ukrajinu, kde má kamarády a známé, bude potřeba tam pomoci. V Polsku pracoval na základě pracovního víza, potíže při vycestování z Ruska neměl, ve vlasti neměl před odjezdem žádné potíže, neměl problémy se státními orgány, úřady, soudy, policií ani armádou. V roce 2003 nastoupil základní vojenskou službu a po 8 měsících mu nabídli, že se může stát profesionálním vojákem, což přijal, v armádě byl do roku 2006. V roce 2008 začal konflikt s Gruzii, on obdržel předvolání z vojenské správy, na něž nereagoval, následně jej z vojenské správy přišli domů osobně povolat do armády, avšak on před nimi utekl. Následně přišli ještě třikrát a při poslední návštěvě jej zastihli. Sdělili mu, že probíhá vyšetřování, proč se vyhýbal jejich předvolání. To odůvodnil následně svým zdravotním stavem, v důsledku čehož bylo vyšetřování zastaveno a s ohledem na ukončení války s Gruzii již do armády povolán nebyl, avšak byl upozorněn, že do svých 40 let může být do armády přednostně povolán, což vychází z kontraktu, který měl s armádou. Každých 5 let byl předvoláván k absolvování měsíčního vojenského cvičení, vždy však doložil omluvku a cvičení se nikdy neúčastnil. V souvislosti s vypuknutím války na Ukrajině mu bylo doručeno domů oficiální předvolání z ruské armády, což mu telefonicky sdělila matka. Měl se dostavit na vojenskou správu z předvolání, jež správnímu orgánu předložil, usoudil, že má být zařazen do bojů na Ukrajině s ohledem na to, jak se vyvíjí válka a co se v ruských médiích zveřejňuje o mobilizaci. Měl hodnost mladšího seržanta FSB, ve vojenské zpravodajské službě odhaloval nelegální vojenské skupiny na hranicích Ruska. Do civilu odešel v roce 2006, neboť mu skončil kontrakt a ve službě již nechtěl pokračovat. Nabídli mu přechod k policii, což rovněž odmítl, neboť změnil své osobní postoje a politický názor. O své službě v armádě nemá dokumenty. O mezinárodní ochranu nepožádal v Polsku, neboť mu tam skončila práce a nikoho tam nemá, přičemž v Karlových Varech žije jeho vzdálený příbuzný, který mu nabídl, aby k němu přijel. Do poslední doby si myslel, že odjede zpět do Ruska, měl tam i zakoupenou letenku na 29. 3.

2022, ale s ohledem na to, jak se válka vyvíjela, uvědomil si, že návrat je pro něj velké riziko, že může být povolán do armády. Jeho příbuzný se jmenuje Y. B., nar. X. Žalobce uvedl, že sdělil veškeré důvody, pro něž opustil svoji vlast a žádá o udělení mezinárodní ochrany na území ČR.

16. Součástí správního spisu je Potvrzení o zajištění ubytování žalobce na adrese K.V. v bytě č. X. ze dne 22. 4. 2022. Žalobce dne 20. 5. 2022 požádal o odchod do soukromí na zmíněnou adresu.
17. Při pohovoru dne 23. 6. 2022 žalobce uvedl, že vízum právě do Polské republiky si vyřídil z důvodu zaměstnání, pobýval zde poprvé do doby platnosti pracovního víza, tj. 6 měsíců. Do ČR přicestoval z důvodu nepříznivé situace na Ukrajině. V Polsku neměl nikdy žádné problémy, ani s policií či státními orgány, nechce se tam však vrátit s ohledem na nepřátelský pohled Ukrajinců, kteří se tam nacházejí. Co se týká jeho kontaktů v Evropě, na Kypru, v ČR a v Norsku má bratrance, v Řecku sestřenici. Bude-li rozhodnuto, že se má vrátit do Polska, bude rozhodnutí respektovat. Hlavním důvodem, proč se nechce vrátit do Ruska je obava z povolání do armády, bojů na Ukrajině se nechce účastnit.
18. Ze sdělení zmocněného zástupce žalobce ze dne 29. 6. 2022 vyplývá, že považuje za nesporné, že se žalobce před podáním své žádosti o mezinárodní ochranu zdržoval v Polsku na základě uděleného pracovního víza a co do naplnění smyslu a účelu zásady deklarované Dublinským systémem by tedy měl podávat svoji žádost o azyl právě v Polsku. Žalobce však v Polsku nemá žádné rodinné vazby, bližší přátele, zázemí ani ubytování. Polsko a jeho azylová centra jsou navíc plná občanů Ukrajiny, z jejichž reakcí směřovaných na jeho osobu má do budoucna citelné obavy. Na území Polska nemá ubytování, tudíž by nebyl propuštěn po dobu vyřizování jeho žádosti ani poté, mimo azylová centra. Oproti tomu na území ČR mu jeho bratranec zařídil ubytování a poskytl své rodinné zázemí, jistotu a bezpečí, je schopen mu zajistit i práci a nezbytně nutné finanční prostředky a sociální jistotu pro existenci žadatele na území EU. V Polsku žalobce žádnou z těchto jistot nemá a v budoucnu mít nebude. Žalobce byl jako nelegálně pobývajícím na území ČR/EU zajištěn cizineckou policií na území ČR a po ukončení správního řízení o jeho povinnosti opustit území ČR/EU navštívil azylové centrum v Zastávce. Kritéria, dle nichž je určován členský stát příslušný k posouzení žádosti o azyl, se aplikují v pořadí, v jakém jsou v nařízení uvedena, přičemž pro určení příslušného členského státu je rozhodná situace v okamžiku podání první žádosti o azyl. Nadřazeným, prvním a hlavním kritériem je bezesporu faktor „Rodinných vazeb“ žadatele, vydané vízum či neoprávněný vstup na území jsou faktory níže pod tímto vymezeným kritériem. I přes fakt, že žalobcův příbuzný je „pouze“ bratrance, měl by správní orgán přihlídnout k dalším subsidiárním konkrétně vysloveným skutečnostem v jeho případě a mimořádně pečlivě tento stav přezkoumat. Zopakoval své výhrady k Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 ze dne 26. 6. 2013 a vyzdvihl platnou zásadu, že každý členský stát může z humanitárních důvodů, na žádost jiného členského státu či z vlastního rozhodnutí z jakéhokoliv důvodu převzít žadatele o azyl a posoudit jeho žádost o mezinárodní ochranu, i když není příslušný dle výše uvedených kritérií. V úvahu přecházející možnost, že o žádosti žalobce bude rozhodovat správní orgán v ČR, by byla praktičtější, efektivnější a levnější variantou pro všechny strany a pro žalobce bezpečnější.

19. Podkladem pro vydání rozhodnutí byla i zpráva MV ČR odbor azylové a migrační politiky Polsko Informace OAMP z 13. 6. 2022, Azylový systém, Řízení o mezinárodní ochraně, azylová legislativa, zranitelné osoby, dublinský systém, azylová střediska, přijímací podmínky, zajišťování a azylové a dublinské statistiky. Tato zpráva se zabývá rozmístěním, kapacitami, podmínkami, problémy a ne zcela dostačující finanční podporou v azylových střediscích, dále možnostmi přístupu k práci, studiu a zdravotní péči. Zpráva se vyjadřuje i k dopadu války na Ukrajině a situaci ukrajinských uprchlíků s tím, že od ruské invaze na Ukrajinu do Polské republiky zatím uprchlo až 3,9 mil. ukrajinských uprchlíků, pro jejichž registraci jsou stanovena zvláštní registrační a přijímací střediska a celý systém od samotné registrace přes ubytování až po sociální podporu ukrajinských uprchlíků funguje nezávisle na polském azylovém systému a jedná se o dva různé systémy. Ukrajinským uprchlíkům je poskytováno ubytování soukromými ubytovateli, případně v rámci ukrajinské diaspory v Polsku či v dočasných zařízeních, přičemž koncentrace uprchlíků vytváří tlak na růst cen ubytování a ubytovací kapacity u soukromých ubytovatelů a relativně rychle se vyčerpávají.
20. Ve správním spise je dále obsažena informace ze dne 5. 7. 2022, z níž vyplývá, že Polská republika uznala svoji příslušnost k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu žalobce.
21. Dle ustanovení § 10a písm. b) zákona o azylu *„Žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřijatelná, je-li k posuzování žádosti o udělení mezinárodní ochrany příslušný jiný členský stát EU.“*
22. Dle § 25 písm. i) zákona o azylu *„Řízení se zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřijatelná.“*
23. Podle čl. 12 odst. 2 Dublinského nařízení *„Pokud je žadatel držitelem platného víza, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný členský stát, který toto vízum udělil, ledaže bylo vízum uděleno jménem jiného členského státu v rámci ujednání o zastupování podle článku 8 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 810/2009 ze dne 13. července 2009 o kodexu Společenství o vízech. V tom případě je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný zastupovaný členský stát.“*
24. Dle § 25 písm. j) zákona o azylu *„Řízení se zastaví, jestliže nelze zjistit místo pobytu žadatele o udělení mezinárodní ochrany a na základě dosud zjištěného stavu věci nelze rozhodnout.“*
25. Žalobce v žalobě namítl nezákonnost rozhodnutí spočívající v nesprávném posouzení řešené otázky a nepřezkoumatelnost rozhodnutí spočívající v nedostatku důvodů pro rozhodnutí vzniklého na základě vlastního uvážení žalovaného, jež je vzhledem k účelovému výkladu zákonných norem, procesně i fakticky aktuálně nepřesné s tím, že považuje za zřetelně nevhodnou formální aplikaci Dublinského systému na případy obdobné jeho s ohledem na otevřenou válečnou agresi Ruské federaci na území Ukrajiny. Dále namítal absenci individuálního přístupu žalovaného k jeho případu s tím, že v odůvodnění rozhodnutí zcela absentuje jakýkoliv vlastní přidaný aspekt k tvrzením žalobce co do nevhodnosti aplikace označené normy EU na jeho případ a aktuální azylovou situaci v Polské republice, rozhodnutí považuje za přepjatě formální nevypořádávající se dostatečně s přezkumem systematických nedostatků, pokud jde o azylové řízení v Polsku a strach žalobce z pobytu v azylových centrech v Polské republice, kde, na rozdíl od ČR nemá žalobce žádné vazby ani ubytování.

26. Soud shledává nezbytným vymezit hlavní cíl dublinského systému pro další část rozhodnutí. V této souvislosti odkazuje na rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 17. 4. 2018, č. j. 60 Az 80/2017-95, který vyslovil, že: „*Hlavním smyslem existence nařízení Dublin III je rychlé určení členského státu příslušného k vyřízení žádosti o mezinárodní ochranu, neboť je žádoucí, aby řízení vedl jediný stát, a aby řízení proběhlo co nejrychleji v zájmu žadatele, který po dobu řízení setrvává v právní nejistotě. Není tedy možné ani žádoucí, aby se orgán vedoucí řízení podle nařízení Dublin III zabýval veškerými skutečnostmi daného případu, nýbrž je povinen se zabývat toliko skutečnostmi relevantními k posouzení příslušnosti členského státu.*“
27. Před samotným řízením ve věci mezinárodní ochrany je tedy třeba určit příslušný členský stát EU k posouzení žádosti. V řízení žalovaný na základě kritérií a postupem, který je daný dublinským nařízením, určí stát příslušný k posouzení žádosti; právním důsledkem určení příslušného státu podle písm. b) je tedy zastavení řízení z důvodu nepřipustnosti žádosti v rámci řízení ve věci mezinárodní ochrany podle písm. a), jde-li o žadatele o udělení mezinárodní ochrany a byla-li žádost podána na území České republiky. Následně pak bude i realizován transfer žadatele do příslušného členského státu.
28. Soud shledal výše uvedené námitky žalobce nedůvodnými. Z obsahu správního spisu je patrné, že si žalovaný v rámci řízení o předání žalobce zajistil dostatek podkladů pro rozhodnutí ve věci. Tyto podklady poskytují jasný, přehledný, obsáhlý a věrohodný zdroj informací, z nichž žalovaný následně zjistil skutečný stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu dle § 3 správního řádu. Žalovaný při zjišťování skutečného stavu věci vycházel zejména z provedených opakovaných výslechů žalobce, z výše citovaných informací shromážděných v rámci správního řízení a ze sdělení Polské republiky ze dne 5. 7. 2022, které uznalo svou příslušnost k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu. Veškeré uvedené materiály jsou součástí správního spisu a vypovídají dostatečným, jasným a průkazným způsobem o fungování azylového systému a dodržování lidských práv v Polské republice.
29. Nad to soud připomíná, že při seznámení se s podklady pro rozhodnutí žalobce nesdělil nic, co by vyjadřovalo jeho nesouhlas se zjištěným stavem v Polské republice ve smyslu čl. 3 odst. 2 Dublinského nařízení nebo s použitými zdroji, z nichž žalovaný čerpal informace o azylovém systému v Polské republice.
30. Žalobce v žalobě dále zmiňuje, že při pohovoru dne 20. 5. 2022 a při doplňujícím pohovoru dne 13. 6. 2022 opakovaně uváděl vedle strachu o svůj život při jeho účasti na válce na Ukrajině především důvodné obavy z jeho dalšího pobytu v azylových centrech v poukrajinské Polské republice. K tomu považuje soud za potřebné uvést, že žalobce při pohovoru dne 20. 5. 2022 nezmínil žádné konkrétní ani obecné obavy z pobytu v Polské republice, až následně při pohovoru dne 13. 6. 2022 jako důvod obavy z návratu do Polské republiky zmiňuje nepřátelský pohled Ukrajinců, kteří se nacházejí v Polsku, přičemž zároveň uvedl, že dostane-li rozhodnutí, že se má vrátit do Polska, bude jej respektovat. K tomu soud považuje za vhodné uvést, že postoj Ukrajinců k Rusům je ze zřejmých důvodů v současné době nepřátelský, ať už se Ukrajinci nachází v kterékoli zemi. Kromě toho zahraniční politika i vnitřní postoj Polské republiky k válce na Ukrajině jsou dle názoru soudu zcela srovnatelné s politikou a postojem České republiky. K obavám žalobce směřujícím k ubytovacím azylovým zařízením je nezbytné uvést, že jak vyplývá z podkladů rozhodnutí, pro uprchlíky pocházející z Ukrajiny jsou stanovena zvláštní

registrační a přijímací střediska a celý systém od samotné registrace přes ubytování až po sociální podporu ukrajinských uprchlíků funguje nezávisle na polském azylovém systému a jedná se o dva různé systémy, což žalobce zcela opomíjí. Z uvedeného je zřejmé, že ani tato žalobcová námitka není důvodná, když v řízení nebyly zjištěny skutečnosti, pro něž by bylo možno domnívat se, že v Polské republice existují systematické nedostatky týkající se azylových řízení.

31. Soud dále považuje za důležité poukázat na rozsudek NSS ze dne 7. 8. 2018, č.j. – 26, dle něhož „*Při výkladu čl. 3 odst. 2 dublinská nařízení je nutné respektovat zásadu vzájemné důvěry, která vychází z práva EU. V posudku ze dne 18. 12. 2014, č. 2/13, zabývajícím se možností přistoupení EU k Úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod, Soudní dvůr EU vyslovil, že „[...] zásada vzájemné důvěry členských států má v unijním právu zásadní význam vzhledem k tomu, že umožňuje vytvoření a zachování prostoru bez vnitřních hranic. Tato zásada přitom zejména v souvislosti s prostorem svobody, bezpečnosti a práva ukládá každému z těchto států, aby až na výjimečné okolnosti vycházel z toho, že všechny ostatní členské státy dodržují unijní právo, a zejména základní práva, která unijní právo uznává (v tomto smyslu viz rozsudky N. S. a další, C-411/10 a C-493/10, EU:C:2011:865, body 78 až 80, a Melloni, EU:C:2013:107, body 37 a 63). Při uplatňování unijního práva tak mohou být členské státy povinny na základě unijního práva předpokládat dodržování základních práv ze strany ostatních členských států, takže nejen že nemohou od jiného členského státu požadovat vyšší vnitrostátní úroveň ochrany základních práv, než jakou zaručuje unijní právo, ale nemohou ani – až na výjimečné případy – ověřovat, zda tento jiný členský stát skutečně v konkrétním případě dodržel základní práva zaručená Unií.“ Společný evropský azylový systém byl koncipován na předpokladu, že všechny státy, které se na něm podílejí, dodržují základní práva, a že si členské státy mohou v tomto ohledu vzájemně důvěřovat. Pouze závažná porušení ze strany příslušného státu mohou vést k tomu, že členskému státu, ve kterém byla podána žádost o azyl, by bylo zabráněno v přemístění žadatele do prvně uvedeného státu [viz rozsudek Soudního dvora ze dne 21. 12. 2011, č. C-411/10 a C-493/1, ve věci N. S. a dalších, ve kterém tento obecný závěr Soudní dvůr vyslovil ještě za účinnosti nařízení Rady ze dne 18. února 2003, č. 343/2003 (tzv. Dublin II.), avšak aplikovatelný je i za současné právní úpravy].“ Z uvedené judikatury tak vyplývá zejména skutečnost, že v případě členských států Evropské unie je předpoklad dodržování základních lidských práv a tudíž i s tím související předpoklad neexistence systémových nedostatků. Přesto, jak lze dovodit z rozsudku NSS ze dne 12. 1. 2017, č. j. 5 Azs 229/2016-44, tato skutečnost sama nepostačuje pro vyloučení domněnky existence systémových nedostatků, nýbrž je nutné dále v intencích posledně uvedeného rozsudku, aby si správní orgán zajistil další podklady, které důvěryhodně vypovídají o stavu dodržování lidských práv a vylučují riziko nelidského či ponižujícího zacházení dle čl. 3 odst. 2 Dublinského nařízení pro žadatele o mezinárodní ochranu, který má být do příslušného členského státu přemístěn a objektivně je vyhodnotit. S ohledem na výše uvedené soud nesouhlasí s tvrzením žalobce, že by se žalovaný existencí systémových nedostatků zabýval nedostatečně a obecně a formalisticky pouhým konstatováním obecných faktů. Žalovaný v napadeném rozhodnutí zejména uvedl fakta vyplývající z Informací OAMP ze dne 13. 6. 2022 týkající se azylového systému v Polské republice, čímž splnil povinnost zajistit si další podklady vypovídající o stavu dodržování lidských práv a vylučujících riziko nelidského či ponižujícího zacházení dle čl. 3 odst. 2 Dublinského nařízení v Polské republice. Rovněž se zabýval existencí závazného rozhodnutí či jiného závazného právního dokumentu na úrovni Evropské unie, Evropského soudního dvora či jiných vrcholných orgánů mezinárodních organizací*

působících na poli ochrany základních lidských práv, které by zavdávaly domněnku o existenci systematických nedostatků pro žadatele o mezinárodní ochranu v Polsku či jiného nelidského či ponižujícího zacházení ze strany Polska, avšak žádné nezjistil. Dále byl žalobce seznámen s výsledkem řízení o žádosti a s tím souvisejícím předáním do Polské republiky jako země příslušné k posouzení jeho žádosti. V rámci seznámení s podklady rozhodnutí se žalovaný dotázal žalobce, zda chce uvést další rozhodné skutečnosti či doplnit podklady rozhodnutí. V obou případech žalobce této možnosti nevyužil. Rovněž se žalovaný dotázal žalobce, zda je ochoten se do Polské republiky vrátit, přičemž ten uvedl, že bude-li tak rozhodnuto, bude to respektovat. Z uvedeného i dalších podkladů rozhodnutí nic nenasvědčuje tomu, že by byl žalobce v Polské republice vystaven riziku nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu čl. 3 odst. 2 Dublinského nařízení. V té souvislosti je třeba uvést, že žalobce v minulosti zcela dobrovolně odcestoval za prací do Polska, kde, jak zdůrazňuje, nemá žádné rodinné vazby, bližší přátele, zázemí ani ubytování. Nezmiňuje přitom žádnou skutečnost, jež by mu v minulosti bránila za prací vycestovat do ČR, kde žije jeho bratranec, který mu dokáže poskytnout zázemí a pomoci zajistit práci, čímž žalovaný mj. v tomto řízení argumentuje a což doložil Dohodou o provedení práce ze dne 3. 8. 2022. Žalovaný provedl zhodnocení veškerých výše uvedených informací v napadeném rozhodnutí způsobem, který nevykazuje žádné nedostatky zakládající pochyby o nedostatečném vypořádání se s tím, zda v Polské republice ve vztahu k žadatelům o mezinárodní ochranu dochází k systémovým nedostatkům dle čl. 3 odst. 2 Dublinského nařízení, a to i ve vztahu k žalobci.

32. Žalobce zmiňuje článek ze dne 24. 9. 2022 obsahující informaci o tom, že tři pobaltské státy, k nimž se připojilo i Polsko, nejsou připraveny automaticky nabídnout azyl Rusům utíkajícím před mobilizací do armády. K tomu soud uvádí, že ani v ČR by automaticky nedošlo k nabídnutí azylu žalobci jen na základě jeho tvrzení, že se chce v Rusku vyhnout mobilizaci.
33. Pokud žalobce odůvodňuje své tvrzení o existenci systémových nedostatků v Polsku článkem Hnutí Amnesty International publikovaným dne 20. 4. 2022, pak tento opravdu obsahuje informace svědčící o nedostacích hrubě se dotýkajících práv utečenců, ale dle názoru soudu nelze přesto dojít k závěru, že se jedná o nedostatky, jež nejsou ojedinělé, ale naopak systematické. V článku zmiňované nevhodné zacházení s uprchlíky navíc nesvědčí o tom, že by bylo namířeno výlučně na osoby ruské národnosti, jíž je žalobce. Je pravdou, že v daném typu řízení leží břemeno tvrzení a důkazní z větší míry na správním orgánu, neznamená to však, že žalobce může po celou dobu řízení zůstat pasivní. Jestliže žalobce v průběhu řízení o předání neuvedl žádné další skutečnosti odůvodňující domněnku, že azylový systém v Polské republice trpí systémovými nedostatky, neunesl břemeno tvrzení. Ačkoliv nelze tímto argumentem vyvrátit možné systémové nedostatky v Polské republice, považuje soud za vhodné zmínit, že tvrzení žalobce, za situace, kdy v Polsku v minulosti zcela dobrovolně pobýval, shledává jako účelové.
34. V této souvislosti je na místě zmínit rozhodnutí NSS ze dne 22. 3. 2016 č. j. 9 Azs 27/2016, dle něhož *„Závažné důvody domnívat se, že v členském státě dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení [čl. 3 odst. 2 věta druhá nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013], mohou být založeny pouze na důkazních prostředcích určité kvality, nikoli pouze na novinových článcích.“*

35. Soud tak na základě výše uvedeného neshledal námitku žalobce důvodnou, neboť žalovaný se dostatečným, jasným a přezkoumatelným způsobem vypořádal s otázkou možné existence systémových nedostatků hrozících v Polsku. Současně s tím soud podotýká, že žádný právní předpis, soudní rozhodnutí či jiný mezinárodní dokument neuvádí, jaké množství podkladů je správní orgán povinen opatřit, aby vyloučil existenci systémových nedostatků ve státě, kam bude cizinec dle Dublinského nařízení předáván. Správní orgán je tak „pouze“ povinen objektivně a náležitě zjistit tyto skutečnosti takovým způsobem, aby nevznikaly důvodné pochybnosti. V daném případě soud považuje tuto povinnost žalovaného, s ohledem na výše uvedené, za splněnou. Žalovaným v řízení shromážděné podklady obsahují nejdůležitější informace z dalších objektivních a důvěryhodných zdrojů, tudíž jsou dostatečně způsobilé podat dostatečně konkrétní a k věci vypovídající popis skutečného stavu dodržování lidských práv a azylového systému v Polsku.
36. Z výše uvedeného tedy nevyplývá, že by výše uvedené nedostatky v azylovém zařízení, jež jsou dle názoru soudu v Polsku zcela srovnatelné s těmi v ČR, dosahovaly té intenzity, aby je bylo možné podřadit pod systémové nedostatky dle čl. 3 odst. 2 Dublinského nařízení. V souvislosti s tím odkazuje soud na rozsudek NSS ze dne 7. 8. 2018, č. j. 6 Azs 117/2018 – 26 [14], v němž se soud vyjádřil konkrétně k systémovým nedostatkům v Rumunsku takto: *„Totožnými námitkami, které uplatnil stěžovatel v kasační stížnosti a dle nichž jsou v rumunském azylovém řízení systémové nedostatky, se Nejvyšší správní soud zabýval již v rozsudku ze dne 21. 3. 2018, č. j. 2 Azs 33/2018 – 20, (viz bod [5] odkazovaného rozsudku). Dospěl zde k závěru, že uplatněné námitky „nasvědčují tomu, že rumunský azylový systém není dokonalý a jsou v něm oblasti, které lze zlepšit. To však platí pro prakticky jakýkoli stát EU, jen v různé míře. Tyto nedostatky (i kdyby podstatná část z nich byla skutečně prokázána) nelze ovšem ani náznakem pokládat ve světle výše uvedené judikatury Soudního dvora za tak zásadního charakteru, aby je bylo možné posoudit jako systémové nedostatky nesoucí s sebou riziko nelidského či ponižujícího zacházení pro žadatele o mezinárodní ochranu“. Obdobná argumentace se pak nachází i v odůvodnění napadeného rozsudku. Krajský soud proto rozhodl správně a své závěry odůvodnil v souladu s judikaturou Soudního dvora EU i Nejvyššího správního soudu. Jelikož problémy uváděné stěžovatelem i podle Nejvyššího správního soudu nemohou zjevně představovat systémové nedostatky, je odůvodnění napadeného rozsudku dostačující, když krajský soud stěžovatelem namítané nedostatky podrobně zrekapituloval, následně odkázal na závěry relevantní judikatury a konstatoval, že takové intenzity, aby šlo o systémové nedostatky, nedosahují.“*
37. Žalobce dále namítl, že se žalovaný v napadeném rozhodnutí nezmínil o zásadě non-refoulement. Tento princip, princip nenavracení, je jedním ze základních principů mezinárodního uprchlického práva a je zakotven v čl. 33 Úmluvy o právním postavení uprchlíků a zní: *„Žádný smluvní stát nevyhostí jakýmkoli způsobem nebo nevrátí uprchlíka na hranice zemí, ve kterých by jeho život či osobní svoboda byly ohroženy na základě jeho rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité společenské vrstvě či politického přesvědčení.“* Soud si je vědom nutnosti zohlednit bezpodmínečný závazek České republiky poskytnout účinnou právní ochranu proti možnému porušení zásady non-refoulement, avšak má zato, že argumentace žalobce je v tomto ohledu zcela nedůvodná. Jak vyplývá z odůvodnění napadeného rozhodnutí, žalovaný se v rozhodnutí dostačujícím, byť nikoli explicitním, způsobem otázkou případného ohrožení žalobce v Polské republice, zabýval a z jeho rozhodnutí je zjevné, že žádné důvody pro to domnívat se, že by v Polské republice došlo

k ohrožení žalobce, neshledal. Neexistenci tohoto ohrožení fakticky deklaroval i žalobce tím, že v minulosti zcela dobrovolně v Polsku žil, když tam odcestoval za prací a v průběhu provedených pohovorů žádné problémy jakéhokoli druhu nezmínil. Žalobce v žalobě ani neuvádí, že by došlo k porušení zásady non refoulement, jen namítá, že ji žalovaný v rozhodnutí explicitně nezmínil.

38. Žalovaný se v rozhodnutí o zastavení řízení podle § 10a písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu správně nezabýval věcnými důvody žádosti o udělení mezinárodní ochrany, jako např. obavou žalobce z jeho mobilizace v případě jeho návratu do Ruské federace, ale zabýval se konkrétním důvodem nepřipustnosti této žádosti. Žalovaný provedl s žalobcem pohovor a umožnil mu vyjádřit se k okolnostem, životním podmínkám a důvodům jeho dřívějšího pobytu v Polsku. Žalovaný se zabýval žalobcem vysloveným obavám vyplývajícím z jeho možného postavení v Polsku za situace, kdy je ruským občanem a v té souvislosti uvedl, že Polsko podobně jako ČR disponuje odděleným přijímacím systémem obyvatel Ukrajiny zasažených válečným konfliktem usilujícím o dočasnou ochranu a systémem pro tradiční žadatele o mezinárodní ochranu. Argumentaci žalovaného soud shledává dostačující za situace, kdy i dle jeho názoru v případě přemístění žalobce do Polska neexistují důvodné pochybnosti, které s sebou nesou riziko porušení zákazu nelidského nebo ponižujícího zacházení.
39. Žalobce namítl, že se žalovaný dostatečně nezaobíral systematickými nedostatky hrozícími žalobci v Polské republice, čímž zatížil své rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti. Poté poukázal na jím shledané konkrétní problémy hrozící žadatelům o mezinárodní ochranu v Polské republice spočívající v tom, že se žalovaný opírá o údaje o kapacitách volných míst v azylových střediscích, jež, však již nejsou s ohledem na probíhající válku na Ukrajině aktuální, a proto žalovaný nemohl opřít své rozhodnutí o obecná fakta a několik let staré číselné údaje a o mezinárodní úmluvy z poloviny minulého století s tím, že skutkový stav, který vzal žalovaný za základ napadeného rozhodnutí je v rozporu se spisy či v nich nemá oporu a vyžaduje rozsáhlé či zásadní doplnění s ohledem na aktuální eskalaci války na Ukrajině. Žalobce však tuto námitku blíže nekonkretizuje, a soud se k ní proto za situace, kdy tento rozpor neshledává, nemůže blíže vyjádřit. K námitce možného zahlcení polského azylového systému s ohledem na ukrajinskou migrační krizi uvádí soud, že tuto shledává neopodstatněnou. Jelikož žalobce v průběhu správního řízení svůj nesouhlas s předáním do Polska odůvodnil důvodu existencí rodinných vazeb v ČR a obsazeností azylových center v Polsku občany Ukrajiny, z jejichž reakcí směřovaných na jeho osobu, jakožto občana ruské národnosti, má citelné obavy a neuvedl žádné jiné důvody, zabýval se žalovaný systémovými nedostatky ve smyslu čl. 3 odst. 2 Dublinského nařízení v širším měřítku. Na základě zjištěných informací, které jsou uvedeny a rozebrány výše, však dospěl k závěru, že v Polsku k systémovým nedostatkům nedochází. Pakliže by byly žalobci konkrétní skutečnosti týkající se těchto nedostatků známy, mohl je žalovanému sdělit dříve, to však neučinil, a proto se jimi žalovaný v napadeném rozhodnutí konkrétněji nezabýval a hodnotil zjištěné informace jako celek. Navíc, žalobce ve svých tvrzeních v podané žalobě pouze spekuluje o možných negativních dopadech, které by mohly nastat i v jeho případě, aniž by s určitostí tvrdil, že k nim skutečně systematicky dochází. Rovněž soud poukazuje na poměrně krátký časový úsek pro pozorování a učinění závazných závěrů ohledně dopadu migrační krize na azylový systém v Polsku. Od počátku migrační krize neuplynula dostatečně dlouhá doba, aby se případné závažné a systematické nedostatky stihly projevit, natož aby se je podařilo komplexně

zmapovat. Pokud však žalobce míří na dočasné zvýšení zátěže na Polsko v těchto souvislostech, upozorňuje soud, že přechodné komplikace, které jsou důsledkem mimořádné situace a které nevykazují setrvalé tendence, nelze podřadit pod systematické nedostatky ve smyslu čl. 3 odst. 2 Dublinského nařízení. K tomu je třeba také uvést, že v současné době nejsou známy žádné informace o tom, že by Polsko nebylo schopné plnit své závazky plynoucí mu z Dublinského nařízení či jiných mezinárodních závazků. Je však také nutné mít stále na paměti, že Evropská unie nastalou situaci intenzivně řeší, a to i zvýšením finančních, ale i dalších prostředků na pomoc státům, které uprchlíky v souvislosti s probíhající válkou přijímají. Uvedené se poté projeví v „odlehčení zátěže“ státu tím, že se problém nepřesouvá do jiných oblastí, jako je např. právě řízení o mezinárodní ochraně. Soud tímto nehodlá jakkoliv bagatelizovat panující situaci okolo migrační krize, avšak v současné době se s vysokým přílivem uprchlíků v souvislosti se vzniklou situací potýkají všechny evropské státy, tedy i ČR. S ohledem na uvedené nespátřuje soud v postupu a závěrech žalovaného vytýkaný nedostatek, neboť žalovaný vycházel z objektivních informací, které nepotvrzují žalobcem tvrzené hypotetické zahlcení polského azylového systému.

40. Jelikož nebyly žalobcem prokázány žádné systematické nedostatky dle čl. 3 odst. 2 Dublinského nařízení, nelze tak současně považovat napadené rozhodnutí v rozporu s čl. 3 Úmluvy, resp. čl. 4 Listiny základních práv Evropské unie, neboť je prokázáno, že žalobci v Polsku žádné takové nebezpečí nehrozí.
41. Je -li v řízení podle nařízení Dublin II zjištěno, že státem příslušným k posuzování žádosti o udělení mezinárodní ochrany je jiný stát než ČR, bude řízení v ČR zastaveno, s výjimkou případů, kdy se MV ČR rozhodne využít možnosti tzv. klauzule suverenity a humanitární klauzule.
42. Žalobce v té souvislosti poukázal na smysl čl. 17 Nařízení Evropského parlamentu a Rady č. 604/2013 ze dne 26. června 2013, dle něhož se může každý členský stát rozhodnout posoudit žádost o mezinárodní ochranu, kterou podal státní příslušník třetí země nebo osoba bez státní příslušnosti, i když podle kritérií stanovených uvedeným nařízením není příslušný. Je třeba uvést, že žalovaný tuto možnost neopominul a ve svém rozhodnutí se zabýval otázkou, zda žalobce lze zařadit do kategorie zranitelných osob ve smyslu § 2 odst. 1 písm. i zákona o azylu, přičemž srozumitelně a dostatečně odůvodnil svůj závěr o tom, proč jej za zranitelnou osobu považovat nelze, z čehož vyplývá, že neshledal důvody hodné zřetele pro zvolení postupu dle čl. 17, když se zabýval i otázkou blízkosti vztahu žalobce k jeho bratranci S. K. žijícímu na území ČR. Je třeba uvést, že na aplikaci čl. 17 Dublinského nařízení není nárok, jde pouze o oprávnění členského státu a nikoli o jeho povinnost a užití tohoto institutu, tudíž není vynutitelné. Nařízení ani neukládá povinnost odůvodňovat nevyužití tohoto diskrečního oprávnění (ač tak žalovaný učinil). K tomu soud odkazuje na rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 6. 3. 2015, č. j. 49 Az 18/2015-48, kde se uvádí, že: *„K diskrečnímu oprávnění podle čl. 17 nařízení č. 604/2013, jehož se žalobci rovněž dovolávají, je třeba uvést, že jde o tzv. doložku svrchovanosti, která zachovává členskému státu pravomoc k výkonu práva poskytnout azyl nezávisle na členském státu příslušném k posouzení žádosti na základě kritérií stanovených nařízením č. 604/2013. Členskému státu, který rozhoduje o přemístění žadatele, je tedy dána možnost si dle svého vlastního uvážení ponechat žadatele ve své vlastní jurisdikci. Samo toto rozhodnutí posoudit žádost o mezinárodní ochranu však představuje pouze oprávnění členského státu, nikoli*

povinnost, a proto není užití institutu diskrečního oprávnění vynutitelné, a to ani soudní cestou. Konkrétní důsledky v podobě určitých povinností stanovených přímo nařízením tomuto členskému státu plynou až v návaznosti na jeho rozhodnutí o využití diskrečního oprávnění. V tom se toto ustanovení svojí konstrukcí liší od ustanovení čl. 3 odst. 2 nařízení č. 604/2013, a proto lze uzavřít, že v situaci, kdy členský stát tohoto oprávnění nevyužije, není povinností správního orgánu, který ve věci rozhoduje, tuto okolnost ve svém rozhodnutí výslovně odůvodňovat.“ Z důvodů shora uvedených nelze žalobní námitku, kterou se žalobce domáhá posouzení možnosti využití diskrečního oprávnění podle čl. 17 nařízení č. 604/2013, shledat důvodnou.

43. Dle humanitární klauzule může z humanitárních důvodů každý stát, tedy i ten, který není odpovědný za posouzení žádosti o azyl, tedy v tomto případě Česká republika, spojit rodinné příslušníky, ev. i jiné osoby, jež jsou z různých důvodů vázány na pomoc jiných osob, stát se odpovědným za posouzení žádosti o azyl. V této souvislosti žalovaný v napadeném rozhodnutí konstatoval, že v ČR pobývá bratranec žalobce, avšak nejedná se o nejbližšího rodinného příslušníka dle čl. 2 odst. g) uvedeného nařízení s tím, že žalobce s bratrancem v minulosti nesdílel společnou domácnost, přičemž žalobce nemá v ČR vytvořeny žádné kulturní vazby a zopakoval, že žalobce v minulosti cestoval do Polska, kde setrval až do vypršení platnosti svého víza. Je tedy zřejmé, že žalovaný nepominul ani posouzení existence humanitárních důvodů na straně žalobce.
44. V souvislosti se žalobcem zmiňovanou částečnou mobilizací v Ruské federaci je třeba uvést, že posouzení existence skutečností odůvodňujících udělení mezinárodní ochrany nenáleží z důvodů výše uvedených tomuto soudu, který v tomto řízení rozhoduje o místní příslušnosti státu, který bude o žádosti žalobce o mezinárodní ochranu žalobce rozhodovat. Přesto soud považuje za potřebné uvést, že snaha žalobce vyhnout se mobilizaci na území Ruské federace není sama o sobě o sobě důvodem pro udělení humanitárního azylu, neboť je třeba k osobám nacházejícím se v obdobném postavení jako žalobce přistupovat jako k ostatním žadatelům o azyl a skutečnosti rozhodné pro udělení mezinárodní ochrany posuzovat individuálně.
45. Z výše uvedených důvodů dospěl soud k závěru, že žalobou napadené rozhodnutí je prosté vytýkaných vad, závěry učiněné žalovaným jsou s ohledem na žalobcem ve správním řízení uvedené skutečnosti správné, přezkoumatelné, dostatečně individualizované a v souladu s citovanou judikaturou. Současně si pro své závěry žalovaný obstaral dostatek aktuálních podkladů, a proto soud žalobu jako nedůvodnou v souladu s ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
46. Žalobce je, dle sdělení jeho právního zástupce, v současné době neznámého pobytu, přesto soud neshledal podmínky pro zastavení řízení dle § 25 písm. j) zákona o azylu, když na základě dosud zjištěného stavu bylo možno ve věci rozhodnout.

VII.

Náklady řízení

47. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., kdy by na náhradu nákladů řízení měl právo žalovaný, jenž měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, ani nepožadoval jakoukoli jejich náhradu, proto nebyla náhrada nákladů žádnému z účastníků řízení přiznána.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

V Plzni dne 16. 1. 2023

Mgr. Jaroslava Křivánková v.r.
samosoudkyně